

profundū & grauiā somnia inducit ac grauat. [& operuit illum. Dixitq; Sifara ad eam: Sta ante
 ostiū tabernaculi, & cūm venerit aliq; interrogans te, & dicens: Nunq; hic est aliquis? Rñdebis,
 Nullus est. Tulit itaq; Iahel vxor Aber, clauum tabernaculi] s. grandem clauum, quo in taberna-
 culo suo aliquando utebatur, [assumens pariter & malleum. Et egressa absconse,] vel ab ostio
 à camera in qua Sifara iacuit, quam fortè rursus intravit ad considerandum, an
 fortiter iam dormiret. [posuit supra tempus capitis eius clauum, percussumq; malleo, defixit in
 cerebrum vsq; ad terrā] i. valde profundè, vt sit hyperbolicus sermo. Vel, vsq; ad terrā, i. tam
 validè, q; Sifara in terram de lecto prolapsus est, vt patet sequenti cap. Tempus autè, pars capitis
 est: pro quo Septuaginta translulerunt, *ἡνάβη*, i. maxillam. [qui soporè morti socians, defecit &
 mortuus est.] Circa quod qdā dicit, q; inter soporè & mortè Sifaræ nō fuit tēporis interuallum,
 quod nō videt. Sifara nāq; ex percussione euigilauit, quīs magnitudine pœnæ oppressus, loqui
 & reniti nequerit, nec sine actuali dolore ac pœnæ perceptiōe animā exhalauit. [Et ecce Barach
 sequēs Sifarā,] quē adhuc viuere existimauit, ideo secundū suā reputationē eum insequatur,
 [veniebat.] Residū huius cap. planū est. ¶ Sed queri potest, an Iahel benè egit interficiēdo sic
 Sifarā, & q; immo, manifestè habet sequenti cap. Oppositū verò probat, quōd afflictio nō est ad den-
 da afflictio. Itē fallaciter ac simulatoriè se habebat ad Sifarā, dicens: Intra dñe, ne times. r udelif-
 simum quoq; videt, hominē in somno occidere. Insuper pax fuit inter regē Sifaræ, & per conse-
 quens etiā inter Sifarā & inter maritū Iahel ac eius domesticos. Et ita videt Iahel fœdus pacis &
 amicitiz violasse. Et respondēdum, q; secundū legē cōmunē loquendo, Iahel in facto isto fuisse
 repræhensibilis in quibūdā, tam in verbis q; in signis & factis: sed diuino instinctu ex speciali mo-
 deramine Dei credit sic fecisse, saltē quātū ad principale quo eum occidit. Vndè Debora p; ppe
 tauit, q; Sifara in manū fœminæ erat tradēdus, haud dubiū quin à Deo, q; superbissimū principē
 illū voluit, ita per fœminā humiliare, sicut & Holofernē arrogantissimū iusto iudicio deiecit per
 Judith. Non tñ oportet hęc Iahel excusare in toto, nam & operi virtuoso frequētè venialia mi-
 scentur peccata. Præterea dato q; inter Iabin & Aber Cinæum, eiusq; domū, fuisse amicitiz pacisq;
 fœdus, illud tñ nō fuit obseruādū in derogationē & detrimētū boni cōmunis, cuius hostis
 fuit hic Sifara. Tres quoq; sunt comites iuramenti ac voti seu fœderis: idcirco dū obseruatio ho-
 rū esset cōtra discretionē, iustitiā aut veritatē, nō esset laudabilis. Quidā verò hic scribit, q; quā-
 uis inter Iabin & Aber fuisse fœdus sub iuramētō, tñ Iahel nō tenebat hoc obseruare, q; in tali-
 bus fœderibus fœminæ nō vocatur. sed huic dicto obuiare videtur, quod ait Glossa: Mulier ista
 prius amicitiz fœdus habebat cum Sifara. Deniq; textus fatet, q; pax erat inter Iabin & domum
 Aber Cingī. Vir autè & vxor duo sunt in carne vna, nec licet vxori nocere ei, cui maritus suus est
 pacificatus. ¶ Amplius queri potest, an liceat vniciq; occidere publicum hostē Reipub. ac ty-
 rānum. De hac re loquitur S. Thomas in scripto suo super secundū Sententiā, dist. 24. vbi inter
 cetera allegat Tullium, q; in libro de officijs eos cōmēdat, q; occiderūt Iulii Cæsaris, quāuis suum
 amicū & familiarē, qm̄ quasi tyrānus ius vsurpauit imperij, & addit Thomas ibidē, Tullius lo-
 quitur in casu quo aliq; per violentiā surripit sibi dominium, nolentibus subditis, vel etiam ad
 consensum coactis, & quādo recursus haberi nō potest ad superiorē, per quē de inuafore queat
 iudiciū fieri. Tunc em̄ qui ad liberationē patriæ tyrānum occidit, laudat & premiū accipit. Hęc
 Thomas ibidē. Porrò in libro de regimine regū, diffusius de hac ipsa scribit materia, inter reli-
 qua loquēs: Si nō fuerit excessus tyrānidis, vtilius est remissam tyrānidē tolerare ad tēpus, quā
 cōtra tyrānum agēdo, multis implicari periculis, quæ sunt ipsa tyrānide grauiora. Si verò sit in-
 tolerabilis excessus tyrānidis, vtilius fuit quibūdā ad virtutē virorū fortitū pertinere, tyrānum per-
 mittere, seq; pro cōmunitatis liberatiōe exponere mortis periculis. quē admodū ahud legit Eglon
 regē moab necesse, sed hoc a postolica doctrinā nō cōgruit. Docet em̄ nos S. Petrus, nō solū bo-
 nis & modestis, sed etiā dyscolis dominis reuerētē subdi debere: Hęc est, inquit, grā, si ppter
 consciētiam Dei sustineat q; tristitias, patiens iniustē. Vndè cūm multi Romanorū imperatores
 fidē Chrī persequerentur tyrannicē, & magna multitudo tam nobilium quā populū esset ad si-
 dem cōuersa, nō resistēdo, sed mortem patietē & ardētē sustinēdo, laudabiles facti sunt. Esset
 quoq; hoc multitudini & eius rectoribus periculosum, si priuata p̄sumptione aliqui attentarēt
 præsentium necem, etiam tyrannorum. Plerunq; em̄ huiusmodi periculis magis exponunt se
 mali, quā boni. Malis autem graue solet esse dominium regum, non minus quā tyrannorum:
 quia secundum Sententiā Salomonis, Prouerb. 20. Dissipat impios rex sapiens. magis ergo ex
 huiusmodi p̄sumptione immineret periculum multitudini de boni regis amissioe, quā reme-
 dium de tyranni subtractione: ideo contra tyrannorum seditiam procedendum videt publi-
 ca authoritate, non p̄sumptione aliquorum priuata. Hęc Thomas, qui in libro præallegato
 conscribit & alia multa de ista materia.

¶ De sensu eiusdem quarti capituli mystico.

Art. 8.

Sicut

Judith 14.
& 15.

Thomas 2.
2a. dist. 24.

Cicero.

1. Petr. 2.